

Miña casiña!, ¡meu lar!

Miña casiña, meu lar,

cantas onciñas

DE GLIRO ME VALS.

Vin de Santiago a Padrón

cun chover que era arroiar,

DESCALCIÑA DE PÉ E PERNÁ.

sin comer nin almorrinar.

Polo camiño atopaba

ricas cousas que mercar

e anque ganas tiña de las

non tiña para as pagar.

Cómo chove miudinho

Cómo chove miudinho

cómo miudinho chove;

Cómo chove miudinho,

pola banda de Laiño.

pola banda de Les Grove

CÓMO A GRISSE BRANCA NUBE

GRUBA O SOL QUE INQUIETO ALUMA

caia a crubca i a descrubca,

pasa, torna, volve e sube,

enrisada branca pruma!

XA DESPOIS FONTE ESPALLADA

polos aires fuxitivos,

desteñida, sombrisada,

nos espacos desatada,

cae brillando en raios vivos.

AULA

3ºC

Cantarhei, Galicia,

ROS ALIA

murmuxos da noite:

na beira das fontes:

sospiros amantes,

R S T / R D L S D O C
NA LENGUA GALLEGA,
A A O E I A A

consolo dos maicos.

Cal ela, ningunha

C S R A A R
T C O I L DE
conmove si chora.

iGallegoPodrá
sentida, queixosa;

Cantarhei, Galicia,

S A R L
S O I - ; A
soldades amargas,

teus dulces cantares,

que así me pediron

*** - -
encanta si rie.

Cantarhei, Galicia,

XAN

Xan val a componer cestos,

Pero cuando uno busca un Zorro,

casi sempre atopa un *Pedro*.

desos que a cada muller

Xan val coller leña ó monte,

e vai a missa dos menos,

XAN, EN JIN, & UN XAN CONFUCIO.

SAN VAI A PÓS LAS VIÑAS

e fai o leito l o caldo...

e trai o estruine ó cortello,

Fonte para consulta

e leva o fol ó mulño,

XAN VAI A APAÑA LO ESTERCO.

lle conviña un polo menos.

"HAS DE CANTAR" (III)

Así mo pediron

na veira do mar,

a pé das ondiñas

que veñen e van.

Así mo pediron

na beira do río

QUE CORRE ENTRE AS HERBAS

do campo florido.

CACEROLAS DA COCINA

os galos cantaban,

o vento antre as follas

RUXIDOS PASABA

Canteaban os prados

manaban as fontes

entre herbas e vidas.

FIGUEIRAS E ROBRES.

Miña casinha,

meu lar,

cantas onciñas

de ouro me vals,

Vin de Santiago a Padrón

non comi non bebi non dormi

non diñei non fui non vi non fui

sin comer nin almorzar.

Polo camiño atopaba

ricas cousas que mercar

fanque ganas tinña delas

non tiña para as pagar.

MINA CASINAL, MEU LAR

Airiños, airiños, aires

Airiños, airiños, aires,

AIRIÑOS DA MIÑA TERRA,

airiños, airiños, aires,

AIRIÑOS LEVAIME A ELLA.

Sin ella vivir non podo,

non podo vivir contenta,

que a donde queira que vaia

Cróbeme unha espesa nube

CRÓBEME UNHA SOMBRA ESPESA,

tal preñada de tormentas,

tal de soidás preñada

Levaime, levaime, alriños,

com unha follíña seca,

que seca tamén me puxo

A CALLENTURA QUE QUEIMA.

Lugar más hermoso

no mundo achába

non havía nadeira

que aquél que me dera.

Lugar más hermoso

que aquél de Galicia,

que aquél que eu miraba,

ADIÓS RÍOS, ADIÓS FONTES

Adiós ríos, adiós fontes

adiós, regatos pequeños,

adiós, vista dos meus olhos,

non sei cando NOS

Miña terra, miña terra,

terra donde m'eu críei,

hortiña que quero tanto,

figueirinhas que plantei.

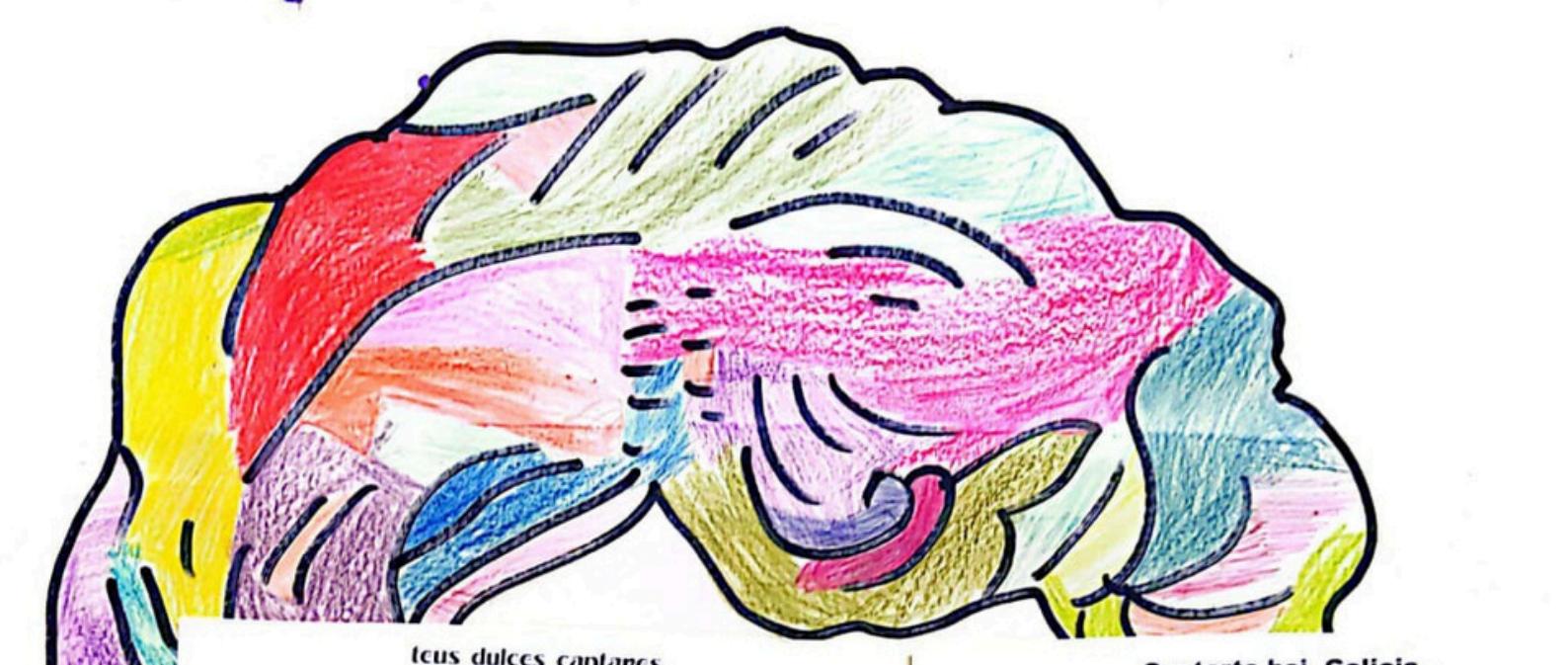
Prados, ríos, arboredas,

PINARES QUE MOVE O VENTO

paxarinos pladores,

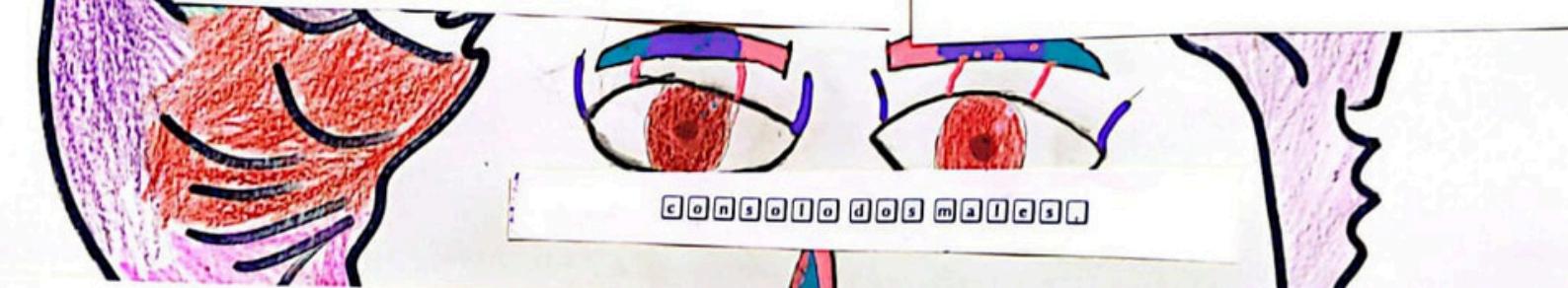
CASINA D'O MEU CONTENTO.

teus dulces cantares,

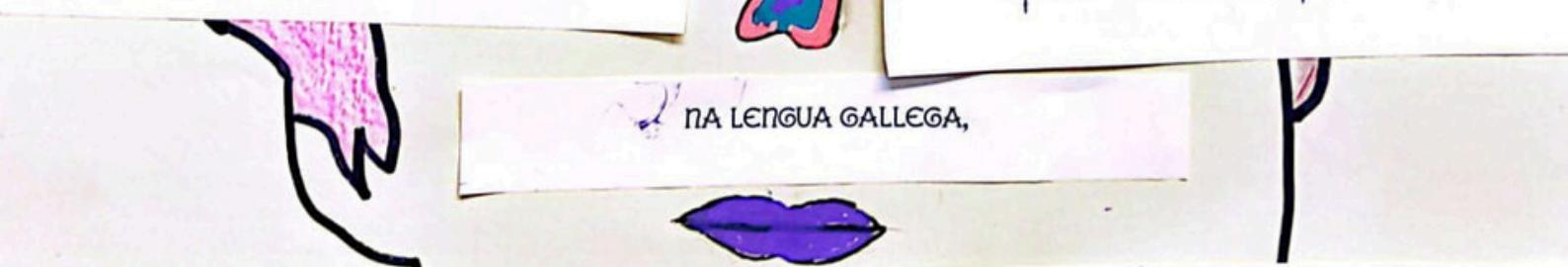
Cantarte hei, Galicia,

CANTARTE HEI GALICIA

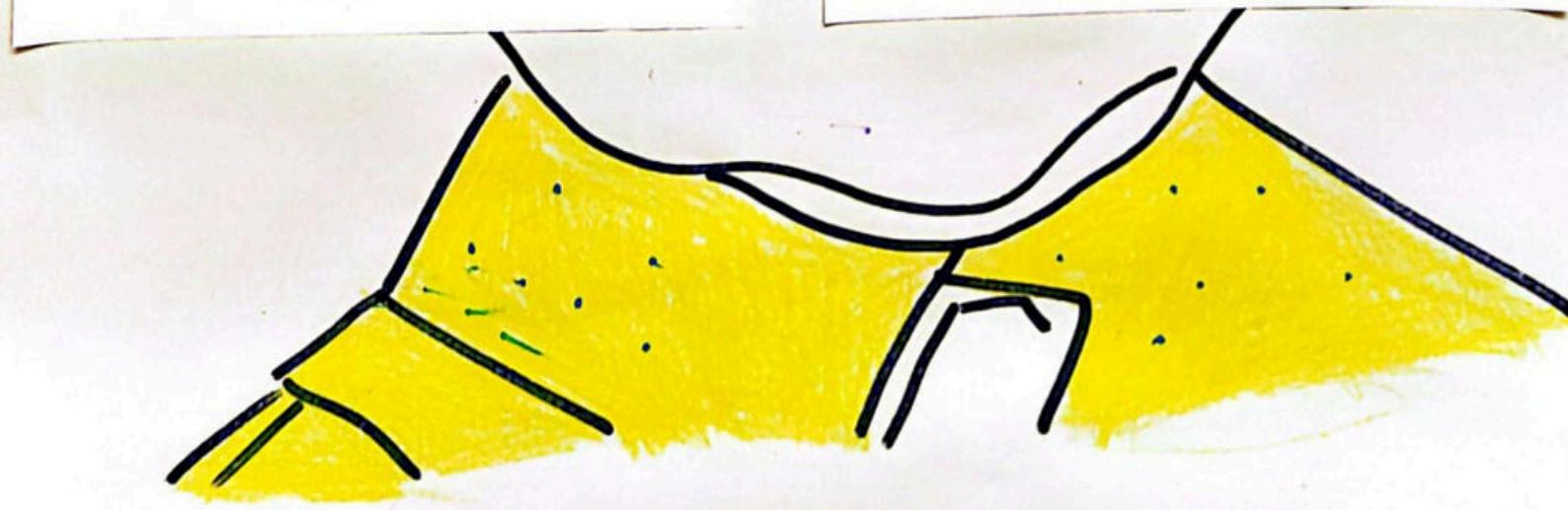
consolo dos males,

que asti mo pediron

NA LENGUA GALLEGA,

na veira do mare.

Cantarte hei, Galicia,

PASENIÑO CANTARES GALEGOS

PASENIÑO, PASENIÑO,

de Bastabales camiño.

CAMIÑO D'O MEU CONTENTO;

n-unha pedriña me sento.

E sentada estou mirando

y en tanto o sol non se esconde,

vou pol-a tarde calada,

sin saberse para donde.

Cal se deita, cal se esconde.

mentras tanto corre a lúa

cómo a lúa vai saindo,

CÓMO O SOL SE VAI DEITANDO*

Cómo chove miudío

pola banda de Laiño.

polos aires fuxitivos,

cae brillando en raios vivos.

nos espasos desatada,

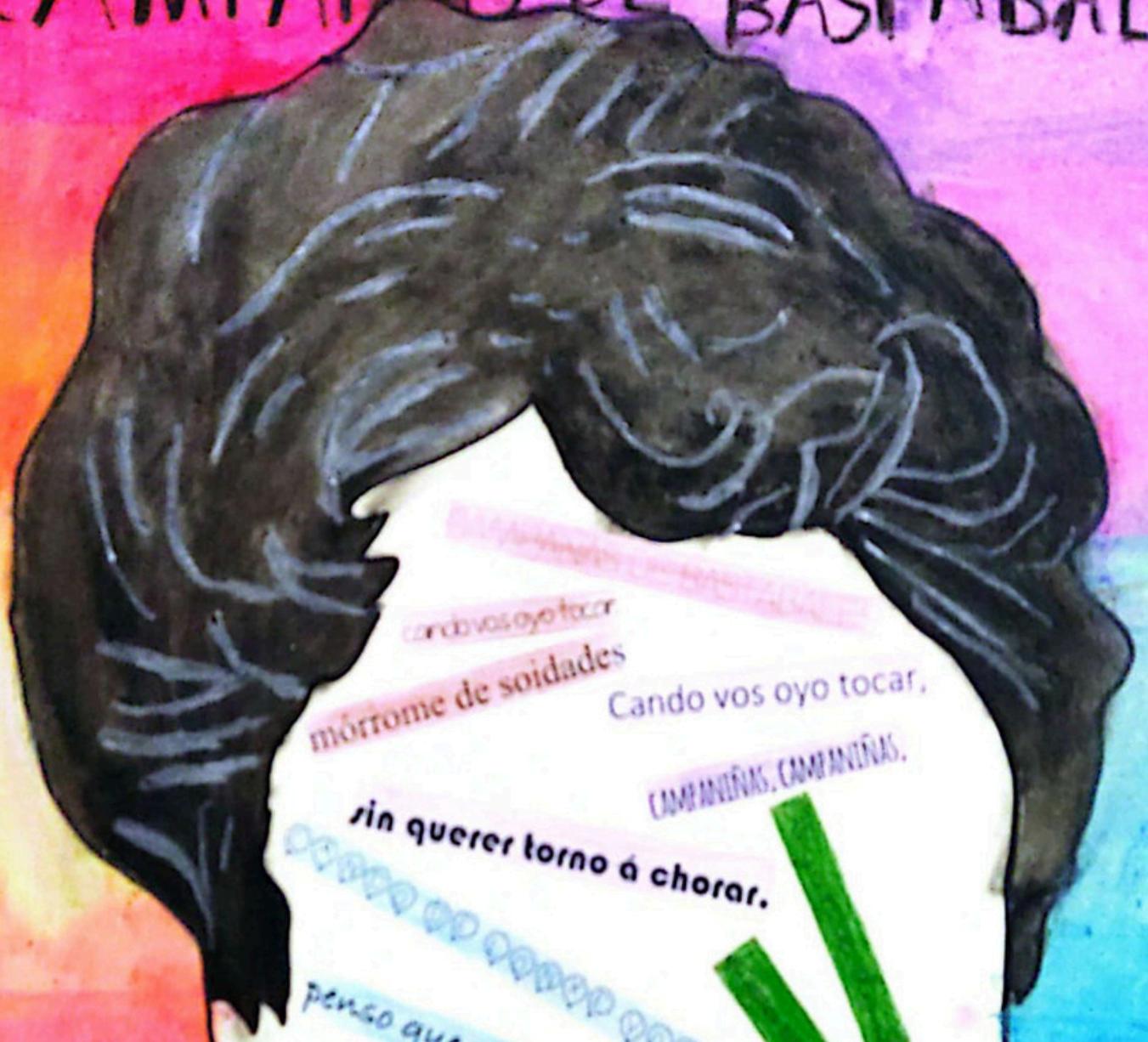
desteñida, sombrisada,

pasa, torna, volve e sube,

cá a crubc i o descrubc)

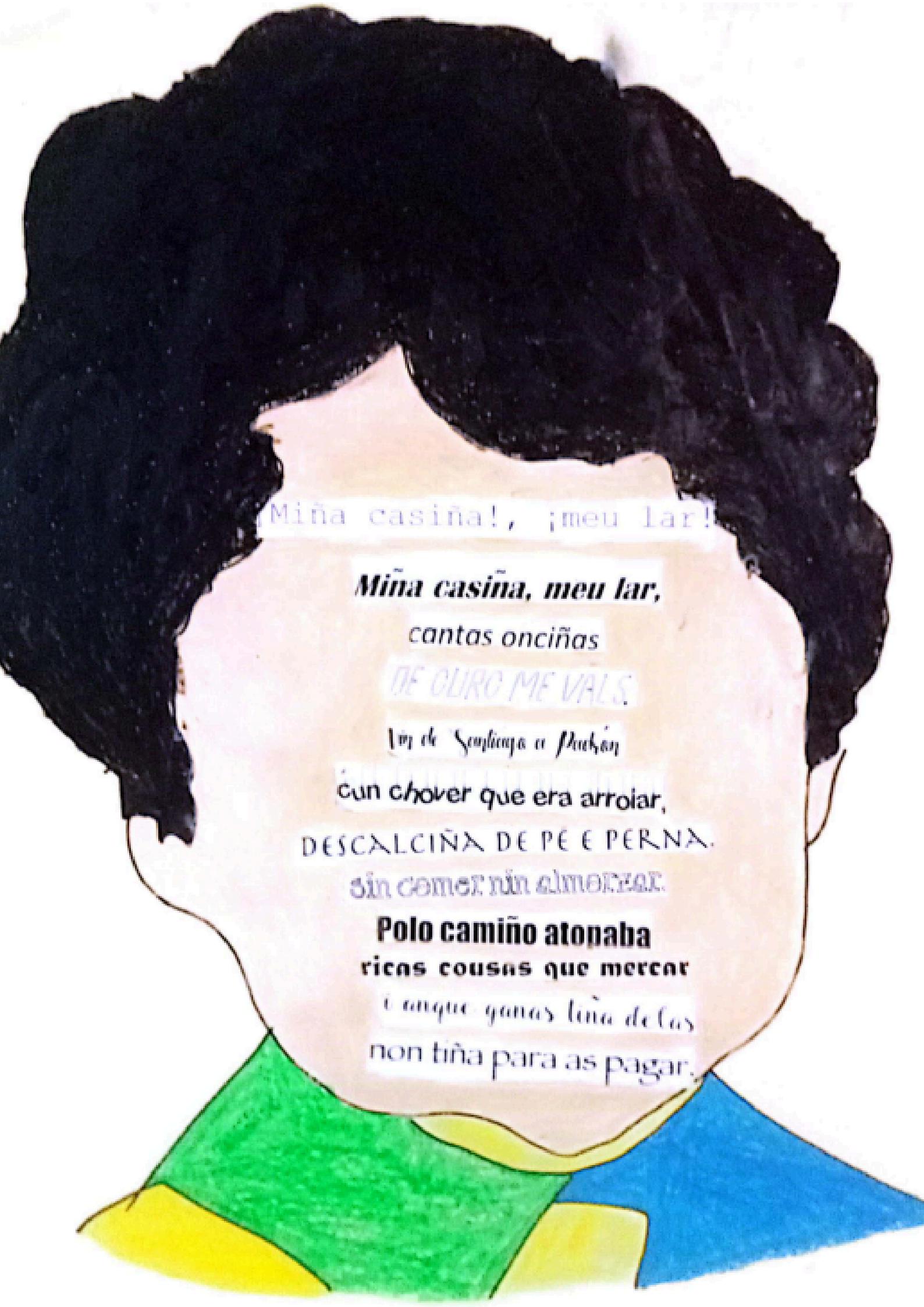
enrisada branca pruma!

CAMPANAS DE BASTABALES

cando vos oyo tocar
morrrome de soildades
Cando vos oyo tocar,
CAMPANAS, CAMPANAS,
sin querer torno á chorar.
Penso que por min chameadas,
e d'as entrañas me doyo,

ROSALÍA
DE
CASTRO

Miña casinha!, meu lar!

Miña casinha, meu lar,

cantas onciñas

DE OURO ME VALS.

Íñi de Santiago a Padrón

cun chover que era arrolar,

DESCALCIÑA DE PE E PERNAS.

sin comeñ nán almocesar.

Polo camiño atopaba
ricas cousas que mercar

*e onque ganas liña de los
non tiña para as pagar.*